

ISKOLÁNK ÉLETÉBŐL

Pusztamarót 1992

Elérkezett a nyári vakáció ideje. Ez a gyerekeknek gondtalanságot, a szülőknek esetenként gondot okoz. Mi legyen csemetéikkel? A szünidő eltöltésének hasznos és egészséges módját vállalta magára úttörőcsapatunk, amikor július 2-12. között megszervezte a pusztamaróti úttörőtáborát. A táborozáson csapatunk negyede vett részt.

Sátortáborunk a Dunántúli-középhegységben, a Gerecse oldalában állt, csodálatos erdei környezetben.

Mivel telt el ez a 11 nap? Berendezkedésünk után ünnepélyes zászlófelvonáson bomlott ki hazánk zászlaja, melyet szövetségünk jelképe a rózsalángos jelvény díszít. Sok-sok éve torokszorító pillanat ez, mely élményeknek és kalandoknak sorát indítja el.

Gyönyörű volt a nyitó táborünnepünk, talán még sosem volt ilyen szép. Ebben az esztendőben a maratoni futás mintájára meghirdettük a Pusztamaróton túrázást. Nálunk az kapott túraigazolványt, aki legalább 42 km-t túrázott. Ez mindössze 4 pajtásnak nem sikerült, a többiek büszkén vihették haza a túrázásukat igazoló 70-80 km-ről szóló díszes emléklapot.

Jártunk a Gerecse tetején álló tévétoronynál, megpróbáltunk „hazanézni”, hiszen a kilátóból tiszta időben jól láthatók a százhalombattai kémények, de sajnos időn páros volt a levegő.

A Nagy-Pisznice érdekessége, hogy itt fészkelnek a védett kerecsensólymok. Csodálatosak voltak a jurakori félmárványkövek, melyeket az elhagyatott római kori kőfejtésben figyelhetünk meg. Bennük növények és állatok lenyomatával.

Megkapó érzés volt, Tardosbányán megérezni az ember parányi voltát; itt sokmillió éves kőzeteket bányásznak. Érdekes volt elgondolni, hogy ebből a bányából Mátyás király palotájához is szállítottak köveket a XV. században.

A gyalogtúrákon túl busszal jártuk a távolabbi vidékeket. Vértesszőlősen a magnetofon lett idegenvezetőnk, így sok olyan ismeret juthatunk, melyeket eddig nem tudtunk a Homo Paleohungaricusról és koráról. A tatai vár megtekintése után a Fényes-fürdő hűs habjai közt – nagyon hűs, hiszen a melegforrások már elapadtak – leltünk felüdülést.

A magyar történelem jeles helyeire vezetett másnap is utunk, amikor megismerkedtünk Esztergom és a főszékesegyház történetével. Az Árpád-kori vár, Géza fejedelem és István király emlékét őrző falak és dokumentumok, a királyi palota és a főszékesegyház helyén épült bazilika kincsei... sorolni is nehéz azt a sok érdekességet, melyek mind népünk életéről és történelméről meséltek.

Ez a hangulat sugárzott a visegrádi Fellegvár falai közt járva is. Mátyás király korának és művészetének emlékeit csodálhattuk meg. Mostanában nyílt meg az új kiállítás, mely az úri vadászati módját és a jobbágyság mindennapi életét mutatja be a XV. században. Elég nagy volt a kontraszt. Itt megnézhetünk egy fegyverkiállítást is. A bátrabbak lóra is pattanhattak, igaz csak pónira. Sőt nyilazási tudományukat is kipróbálhatták. Jó érzés volt tapasztalni, hogy bármerre jártunk a tárnoki gyerekek viselkedését és érdeklődését mindenhol dicsérték.

Esténként játszottunk, egyik körjátékot követte a másik. (Itthon ez elképzelhetetlen lenne az órák közti szünetekben!) Táborozásunk kedves színfoltja volt az immár hagyományos tábori születésnap. Bátorság próbán mérhették meg pajtásaink talpraesettségüket, ügyességüket.

Jó barátokra is szert tettünk, hiszen lábatlani és perbáli gyerekekkel táboroztunk együtt. Sőt meglátogattak a bajóti vándortáborozók is. Ellenük fociztunk és győztünk. Este közös táncszórakozás és népzenei hangszeres bemutató tartottunk. Volt leg...leg...leg verseny is. Megmérkőztek a fiúk és a lányok, a Ti és Mi vetélkedőn (persze a lányok győztek). A számháborúzás során nyert ismeretekből akadályversenyen adtak számot a gyerekek, nagyon szép eredménnyel. És még mi minden történt, ami el nem mondható, hiszen csak a gyerekek szívében, érzelmeiben lelhető meg! Utolsó nap többen nem értették, hogy már eltelt a 11 nap!

Csupán az ünnepélyes táborzárás, a jutalmak átadása volt hátra. Azután búcsúzniuk kellett. De a búcsúzás fájdalmát oltotta, hogy elindult a beszélgetés arról, hogy hol lesz a tábori találkozó, hová megyünk jövőre táborozni?

Nem áll meg az élet, dolgozunk tovább és 1 esztendő múlva hazánk valamely másik csodás táját vesszük birtokba, ismerjük meg. Hiszen a mienk!

Szeretném megköszönni az Önkormányzati testületnek, hogy 80.000 Ft-ot adtak, így segítettek abban, hogy 16 hátrányos helyzetű gyermeket is el tudtunk vinni magunkkal.

Várhelyi Mária

Olimpia Barcelonában Kenguru olimpia Budapesten

A Magyar Úttörők Szövetsége országos játékot hirdetett, az 1991-92-es évre. Úttörőcsapatunk benevezett a Kolombusz expedícióra, ebben Molnár Csaba országos 5. helyet ért el, Tárnok község történetét bemutató munkájával. A mű részletei ennek az újságnak a hasábjain fognak megjelenni a tervek szerint.

A másik játék, mely a Kenguru olimpia nevet kapta 5 próbából (futások, ugrálókötélvezés, helyből távolugrás és dobás) és kispályás labdarúgásból állt. Próbák szerencse, a gyerekek kérésére 2 fiú és 1 lány csapatot neveztünk be. A válogatott tagjai az őrök között évfolyamonként megrendezett verseny legjobbjai közül válogattuk össze. Megindult a felkészülés. Heteken keresztül gyakoroltunk, hogy mire a versenyekre sor kerül jó formában legyünk.

A lányok sajnos hamar elvéreztek, mivel ellenfelüknek azt a székesfehérvári csapatot kapták, amely később az országos verseny I. helyezettje lett. A két fiú csapatunk Páty 1. csapatát kapta ellenfelének. Mind a két versengés a mi győzelmünket hozta. A 2. fordulóban egy pesti csapat következett, sajnos ők egyik fiú csapatunkat legyőzték. A másik fiú csapat Oroszlány együttesével küzdött és győzött. Mindenki kb. 100 ponttal teljesített többet, mint az előző versenyen. Hallatlan akarással dolgoztak, így kerülhettek az országos döntő 17 legjobb csapata közé.

Csillebércen június 14-16. között mérhették össze tudásukat, ügyességüket és akaraterejüket a pajtások. A versenyt Székely Éva olimpiai bajnok indította. A mieink az 5 próba után a 3. helyen álltak. Ekkor következtek a kispályás labdarúgás csoportmérkőzései. Ellenfeleink Bükkösd, Mező-nagy Mihály, és a Budapest volt, amelyik a másik fiú csapatunkat elütötte a továbbjutástól. A mérkőzésekre a Testnevelési Egyetem Csörsz utcai telepén került sor. A tárnoki pajtások mérkőzésről mérkőzésre egyre jobban játszottak, végül a csoport legjobbjaként jutottak a négyes döntőbe. A játék hevében érte kartörés Mészáros Zolit, akinek a karjánál is jobban fájt, hogy a négyes döntőben már nem játszhatott. Először Gyöngyös csapatával játszottunk. Sikerült győzni. Már csak egy mérkőzés volt hátra. A tét nagy volt, első vagy második lesz-e a tárnoki csapat? A döntőt Péccsel játszottuk, sajnos 1 góllal jobbnak bizonyultak nálunk, pedig Szabó Gábor kiválóan védett. Így úttörőcsapatunk válogatottja a Kenguru olimpia 2. helyét tudta megszerezni. Külön öröm volt az, hogy Faragó Gábor 736 ponttal az egyéni verseny 2. helyezettje lett, melyért gőrdeszkat kapott jutalmul. A csapat tagjai: Veszeli Tibor, Rovó Rudolf, Markó László, Mészáros Zoltán, Fekete Sándor, Badics László, Faragó Gábor, Dolgos László, Sándor Imre, Szabó Gábor, Czeilinger Attila és Lukács Sándor voltak. Az ő jutalmuk egy-egy szép vésett érem, müzli és sporttáska volt, meg a dicsőség. Dicséret illeti a szurkolókat is, derekasan és sportszerűen biztatták fiainkat.

Sokat dolgoztunk a gyerekekkel, de megérté! Jövőre is szeretnénk eljutni a Kenguru próbára és tisztes eredményt elérni!

A versenyről így írt a Népszabadság június 15-i száma:

„Néhány hét és az egész ország szorít Fábiánnak, Egerszeginek és a többieknek. A Kenguru olimpia egyelőre csak nevében hasonlít a barcelonai játékokra. De ha nem lenne, kiknek szurkolnánk 10 év múlva?”

A sportra, mozgásra mindig kell hogy legyen idő, akarat és pénz – saját érdekünkben. Reméljük így lesz ez falunkban is.

Várhelyi Mária

